

OP DE RAND VAN DE REDE

IVO CREYNE

OP DE RAND VAN DE REDE

*S*criptomanen
VZW

© 2022 by Ivo Creyne & de Scriptomanen vzw
www.scriptomanen.org
contact: info@inter-actief.be

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:
www.mijnbestseller.nl

NUR 301

Opgedragen aan Rita.

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden
overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming
van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Het briefje van Britt wappert aan één stuk door onder de ruitenwisser van de groene Toyota Yaris. Ego Opdorp scheurt als een bezetene over het wegdek van de autostrade. Het enerveert hem dat hij er niet bij kan, zo vlak voor zijn neus. Even overweegt hij een vuist door het raam te jagen; stel je voor, een bebloede arm, een paar doden en nog geen papier in zijn hand. Gedreven zoekt hij de hendel onder de stoel, trekt eraan terwijl hij onder voorwaartse drang het zetelgedeelte verschuift. Daarna duwt hij op het knopje van de ruit. De buitenlucht beukt naar binnen. Dat wankele verstand van hem – een fles Hertenkamp jenever ligt half opgedronken naast hem heen en weer te schokken. Hij heeft geen keus, hij moet met zijn arm naar buiten om een kans te maken. Enkele tellen later ligt hij met zijn hoofd gedraaid tegen het stuur, weg van de rijrichting. Hij moet vertragen, of hij verliest de controle. Een camion met Gilbert De Clercq op het vrachtzeil schuift rechts van hem nietsvermoedend voorbij.

De carrosserie ligt vol kersenvloesems, ook de voorruit heeft zijn deel gehad. Flinterdunne, wit-roze bloemblaadjes hadden het kennelijk op zijn rijtuig gemunt. Het was nauwelijks twaalf uren geleden dat hij Britt in zijn armen had gevoeld. Twaalf uren geleden dat hij bij haar was blijven eten, worst met witlof en patatten. Die onvoorspelbare wulpsheid van een vrouw, haar ronde vormen, haar kwajongensachtige attitude, scharlaken lippen, hij gloeit er nog van. Het lijkt wel of ze een stuk van zijn leven heeft weggenomen.

Hij bijt op zijn tanden, het is levensgevaarlijk. Blijf in je vak, volg de stippellijn. Als er nu iets gebeurt, spat je in duizend stukjes uiteen. Hij weet dat hij naar de kant moet, naar de pechstrook. Maar hij heeft geen tijd te verliezen, wie weet waait het dadelijk weg en ziet hij het nooit meer terug. Het zweet rolt over zijn slapen. De fles jenever dreigt van de zetel te schuiven. Hij zet zijn leven voor haar op het spel. Om het lot nog wat meer te tarten geeft hij plankgas.

Hartstochtelijk kauwend op een in de schil gebleven banaan keek Kapotte Len hem indringend aan. In de hoek van de dienstkeuken van het kasteel had hij het beste overzicht. Hij had ergens opgevangen dat de meeste vitamines zich onder de schil bevinden, sindsdien eet hij zijn fruit met pel en al op. De dikke vezels van de bananenschil kraakten in zijn mond. Zijn gehele gezicht deelde in de pret, behalve zijn ogen, die bleven op Ego Odorp gericht. Freddy Streetview las in de krant om niet aan een gesprek te moeten deelnemen. Een lusteloos Vlaams lied klonk meewarig op de achtergrond uit de transistorradio waarvan de antenne licht gebogen was.

Het was herfst, de mensen vloekten omdat ze het de komende maanden met heel wat minder moesten stellen. Van Britt was nog geen sprake, die zou pas in de lente met haar moeder verhuizen naar de Kerselarenlaan. Toekomstplannen had Ego Opdorp niet; hij was twintig, een carrière – het woord alleen al, bah! – uitbouwen was het laatste van zijn zorgen. Wat hij vooraf als tijdelijk werk had beschouwd was een vaste job aan het worden. Tuinman in het Verloren Bos, op proef bij twee gevestigde waarden: Kapotte Len en Freddy Streetview. Het waren niet de beste leermeesters.

Er ging geen dag voorbij dat Ego Opdorp zich niet mislukt voelde. Hij beschouwde de arbeid als boetedoening voor eerdere losbandigheid, voor vroegere nalatigheid en gemakzucht.

Iedere dag liep hij van de Bleke Meersstraat – waar hij in een rijhuis woonde dat de oorlog nog had meege maakt, het droeg een verleden van arbeid en uitbuiting met zich mee – door het natuurreservaat de Buylaers naar het Verloren Bos.

Een fors gebouwde man, Otmar, een Pool met een dikke platte neus en een kale ronde kop, stak met veel goesting zijn polsen in de lederen lussen op de horizontale balk van het houten kruis. Zijn broer, Miloslaw, ranker van gestel en bedeed met meer vernuft, deed hetzelfde maar behoedzamer. Twee vogelverschrikkers. Moeten die de boel in de

gaten houden? dacht Ego Opdorp wanneer hij hen aan het kruis zag hangen. Vermaledijde vooroordelen, hij wilde ze verbranden. De Poolse broers woonden verderop in de Bleke Meersstraat, niet ver van het kerkhof, in een rijhuis dat veel weghad van het zijne. Hetzelfde bouwjaar, dezelfde historie.

Tegen de achterzijde van de kruisen waren sporten gevezen om comfortabel naar boven te kunnen klimmen. Op een platform, breed genoeg om enigszins fatsoenlijk te kunnen bewegen, hielden ze de wacht. Er waren klachten gekomen: lege blikken bier, mondkapjes, met huisvuil volgestampte plastic zakken, versleten speelgoed, dekzeilen, de gekste dingen. Tussen het riet vloeiende op den duur meer afval dan water. Er dreven meer spuitbussen dan eenden in de beek. Daar moest nu verandering in komen. Een vacature was uitgeschreven, van negen tot vier, met een middagpauze van een uur. Omdat er slechts twee kandidaten waren opgedaagd, was de keuze snel gemaakt. Er bestonden geen Belgen die zot genoeg waren om aan een kruis te gaan hangen en dat als hun broodwinning te beschouwen.

Miloslaw boog het hoofd en zag vanuit zijn ooghoek dat Otmar hetzelfde deed. Hun moeder was onlangs overleden. Een herinnering aan haar laatste uren was genoeg om de dag te verbroden. De angstige blik in haar ogen, de rust die ze niet gevonden had. Ophouden met vechten, dat was voor zwakkelingen, ze had zich niet kunnen verzoenen met de wetenschap dat botkanker haar fataal zou worden. *Do not go gentle into that good night*. Het was een taaie tante geweest die zich verdomd goed in haar moederrol had ingeleefd. Hun genegenheid en respect waren onmiskenbaar.

Doordrenkt van zinloosheid kwam hij in het Verloren Bos aan. Confuus keek hij naar het ijzeren kastje met de klapdeuren waarin zijn werkkledij aan haken op hem hing te wachten. De deurtjes piepten. In de keuken zaten Kapotte Len en Freddy Streetview vooringenomen de tijd te verbeiden. Ze dronken de nodige koffie en verdroegen elkaars verplichte aanwezigheid.

Kapotte Len was als eerste op post. Om zijn dosis

ochtendcafeïne naar binnen te slurpen. En, misschien nog belangrijker, om geen collega's te moeten begroeten. Overbodige commentaar geven was hem op het lijf geschreven. Klagen over de maatschappij was een hobby. Er stond geen rem op.

Freddy Streetview trad hem hierin bij. Hij had zijn bijnaam gekregen omdat hij in het verleden het liefst van al de godganse dag door de straten van de stad reed. Iedereen, als je langer dan dertig minuten op straat liep, kon er prat op gaan dat Freddy Streetview zou passeren. Geen straat was hem onbekend. Daarenboven baande hij er zich tergend langzaam doorheen. Ergerlijk langzaam. Alsof hij de minuten met kilometers aftelde. Obligat sigaret in de mond, geel-grijze woekersnor, een doorrookte eindvijftiger die hopeloos naar zijn pensioenrust snakte. Als hij sprak, verstond je er niet veel van. Je kon enkel hopen dat zijn uiteenzetting snel voorbij zou zijn.

Kapotte Len had zijn naam te danken aan de hoeveelheid materiaal dat hij al om zeep had geholpen. Een figuur die zich zonder remmingen op het werk stortte. Een gespierde dertiger met een blinde werklust; onvermoeibaar, pezig, gevaarlijk. Altijd op het randje van het betere gekkenwerk. Zijn boterhammen at hij op als een roofdier. De uitstraling van een leeuw die zijn prooi aan stukken rijt. Doppes in de koffie, verorberen. Excessief kauwen. Roeren deed hij met de snelheid waarmee men slagroom opklopt. Danige konen met een reepje baardhaar langs zij, een blik die je liever ontliep dan tegemoet trad. Een borstelige haardos die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid nog tot lang na zijn dood zou blijven volharden in de boosheid. Duvel was zijn merk, hij werd er nog luider, nog uitdrukkelijker van.

Een vijver met een treurbeuk en treurwilgen op de oevers lag in het glooiende grasplein voor het kasteel. Machtige coniferen en moerassparren torenden boven dikke eikenbomen uit. Een scherm rododendrons kleurde in de lente paars en fuchsia-rose. Een ijskelder lag bezijden het kasteel, weggestoken onder een heuveltje waarop een grim-

mig wortelgestel van een omgewaaide boom een woest kapsel had geschikt; de deur was bedekt met klimop en bramen, alleen vleermuizen konden er zich doorheen wriemelen.

Alsof hij een sigaret aan het rollen was, liet Kapotte Len het steeltje van de banaan tussen zijn vingers draaien. Iedere dag hetzelfde liedje. Ego Opdorp vroeg zich af waar hij aan begonnen was, of hij niet beter iets anders kon zoeken, iets wat beter bij hem paste. Iets dat hem meer voldoening zou schenken. Maar hij had geen flauw idee waar hij moest beginnen. Hij was een onafgewerkt product, braakliggend terrein, een tuin die nog aangelegd moest worden. Met een geforceerde teruggetrokkenheid staarde hij naar zijn vingernagels, begon uit verveling het vuil vanonder de witte randen te peuteren. De zwijgzaamheid was voelbaar omdat er ijverig naar gespreksonderwerpen werd gezocht. Kapotte Len had er als eerste genoeg van en benadrukte de stilte door er iedereen op te wijzen: 'Ik heb begrafenissen meegemaakt met meer ambiance.' Waarop hij zijn stoel op hoge tonen fluitende poten achteruitschoof en kordaat naar de spoelbak stapte om zijn kopje af te wassen. Nadat hij de transistorradio had uitgezet, begaven ze zich met lauwe te-genzin naar buiten.

In het park stond een houten barak waar ze tijdens plensbuien en lichte, aanhoudende regen naartoe trokken om te schuilen. Waarin een kleine frigo stond die Duvels en blikken bier gekoeld hield. Vijf wankele stoelen deden dienst om op uit te blazen. Werkmateriaal hing aan haken, grasmachines stonden in de hoek te verslijten. Verscheidene gaten en scheuren in het dak lieten lichtbundels binnenvallen die het overvloedige dwarrelstof in de barak pijnlijk zichtbaar maakte. Vooraan lag een vloer van grote trottoirtegels, achteraan had de aarde vrij spel; sterke onkruiden groeiden in de zomer tot tegen het plafond.

Het regende, de lucht zat potdicht, niemand had zin om aan de slag te gaan. Ego Opdorp moest opeens aan de Poolse broers denken. In wat voor een troosteloze stemming zouden zij zich momenteel bevinden? Ze hadden geen eens een plek om beschutting te zoeken. Ze hingen daar

maar wat, aan hun kruis, alsof ze niks beters te doen hadden dan in de voetsporen van hun God te treden. Ze mochten al blij zijn dat ze werk hadden. Met een zekere laatdunkendheid keek hij het gedruppel uit de lucht.

Het deed deugd om neer te zitten. Ze positioneerden zich voor de deur, zodat ze de hevigheid van de neerslag in de gaten konden houden – wie weet stopte het en konden ze aan een of andere klus beginnen. Grijs wolken pakten echter samen, er kwam geen straaltje licht door.

Overhangende treurwilgen leken tranen met tuiten te wenen in de vijver.

Laks en verveeld wisselden ze op gezette tijden van houding. Uitrustend van het eindeloze nietsdoen keken ze naar de grijze hemel en de scheve regenslierten die als duizelingwekkende stippellijnen naar beneden raasden. Het zag eruit dat het niet snel zou opklaren. Ze zaten vast in de barak, niemand was daar rouwig om. De uren verzetten zich als tegenwringende vijzen, de dag was een maat voor niks. Het nat dat door de wind naar binnen werd geblazen vormde kleine plasjes. Met veel uithoudingsvermogen trotsen ze het voortkruipen van de dag. Compleet opgezogen, bijeen geknepen, door de kilwinderige omstandigheden. Alsof ze binnen de kortste keren een wezenlijk deel van de aanhoudende regen zouden worden. Alsof de neerslag hen systematisch en ongemerkt aan het binnenhalen was. Ze lagen plat op hun buik op de grond te kermen van de pijn en veranderden gaandeweg in waterzakken. Dikke, vette waterzakken die tegen wil en dank naar buiten werden getrokken, in het gras van het Verloren Bos voor dood achtergelaten. Klaar om door de aarde opgeslokt te worden. Desnoods door jonge voeten aangestampt. Kapotgetrapt of los geschopt. Met een rietje laag bij de grond schuinweg opgezogen. Respect en fatsoen konden ze op hun buik schrijven; als zakken huisvuil werden ze behandeld, klakkeloos gedeponeerd met de zwierigheid om er vanaf te zijn. Een modderspoor lag achter hen tot aan de ingang van de barak, waar ze in de deuropening hun lichamen ontwaarden. Een beeld was op pauze gezet. Een beeld dat ze zich verdomd

goed konden voorstellen. Deskundige doelloosheid was hun specialiteit, niemand kwam in de buurt, het was de moeite waard om hen in vol ornaat niks te zien presteren. Het zou door een grootmeester op doek vereeuwigd moeten worden.

Na de verloren werkdag zag Ego Opdorp in de Buylaers een paar mannen – vreemdelingen – rotte takken naar een notelaar gooien. Miloslaw en Otmar waren nergens te bespeuren. Twee fikse kruisen stonden in de zompige aarde te treuren om twee weggelopen lichamen. Bladeren en opgezwollen bolsters werden met een ongeziene brutaliteit uit de boom geslingerd. Naast de stam lagen zakjes buit. Op de grindweg van de Buylaers lagen hun fietsen storend voor passanten in de weg. Hij kon een gewaarwording van ontsteltenis maar moeilijk onderdrukken. De takken zwipten door de lucht, kletterden meedogenloos door de nietsvermoedende kruin. Na het gooien speurden ze nonchalant flanerend de bodem af, op zoek naar vruchten. Wanneer de zakjes vol waren, dropen ze af. Zonder commentaar, zonder omkijken.

Het ontbrak hem aan moed. Hij had ze wel een lesje willen leren maar wist niet goed waar te beginnen. Ja, door ze aan te spreken, maar wat moest hij zeggen? Het frustreerde hem dat hij in dergelijke situaties altijd leek te bevriezen. Alsof er iemand anders in zijn lichaam de wet dicteerde. Gebogen, met een gebrek aan heldhaftigheid, keerde hij huiswaarts.

Het was er koud en killig, steriel en wit, een grondige opknappbeurt was nodig. Eigenlijk was het geen thuis, het voelde meer aan als een vaste verblijfplaats, een adres voor het domicilie. De staat van de woning was een accurate afspiegeling van de toestand waarin hij zich bevond. De bakstenen leken zich stukje bij beetje van het metselwerk te willen loswrikken. Dakpannen vertoonden barsten. Bij felle regen liep de dakgoot van de achterbouw over, stroomde het water via de muren en het plafond naar binnen. Hij had te weinig fut om iets aan de vochtplekken te doen. Hij dronk liever een biertje na het werk, maakte plannen in zijn hoofd die nooit uitgevoerd zouden worden. De tuin was even breed als de voorgevel en liep tot aan de grens met het natuurreservaat. Als hij achteraan stond, kon hij een deel van de Buylaers zien. De twee kruisen sprongen in het oog,

waren een opzichtig deel van het ingetogen geheel. De mis-meesterde notelaar stond daarachter statig en trots tegen de stilaan donker wordende herfsthemel te treuren, zo leek het wel.

Verderop de Bleke Meersstraat was begrafenisondernemer Platteeuw gevestigd. Sinds jaar en dag de beste optie voor uw lijkmis. Gemillimeterd graspleintje, afgelijnde plantenborders, een sporadische grafzerk als sierelement. Om u een beeld te geven van het onvermijdelijke. Aan de overkant lag het kerkhof; de scharnieren van het gietijzeren hek bakenden de openingsuren voor de omgeving af.

Ter hoogte van het mortuarium stond een informatiebord met alle kortgeleden overlijdens opgeprikt. Een roestige lijmkleem hield het glasraam op zijn plaats. Aan de zijkant hing een raamtrekker aan een ketting. De klerk verving de bidprentjes op regelmatige basis. Doodsbeeldjes achter glas, tekst en uitleg in een notendop. Een korte beschrijving van hoe een mensenleven voorbij was gevlogen. Dikwijls kwamen mannen en vrouwen kijken of er leeftijdsgenoten gestorven waren. Vrienden of kennissen waarmee ze nog op school gezeten of op café gevochten hadden. De straat was een bekken van gedragen verdriet. De laatste engte voor het definitieve afscheid. Een trechter voor achterblijvers.

Ego Opdorp zag ze soms staan, de familieleden die een laatste groet kwamen brengen. De opkomst werd nadien in een belabberde stemming besproken. Een eenvoudiger gespreksonderwerp om de delicate sfeer te verdrijven was er niet. Als er veel volk was opgedaagd, was de dode belangrijk geweest. Weinig zielen betekende verwaarloosbaar. Om een gedurfd grapje werd bescheiden gelachen. Veelal werd de onaangenaamheid bijgesteld aan de koffietafel, werden de tranen met cognac en liters bier bedwongen.

Grafdelver Rutger Platteeuw, neef van het familiebedrijf, woonde naast het kerkhof in een alleenstaande dienstwoning, als een soort conciërge zeg maar. Hij was onlangs achtendertig geworden. In een op maat gemaakt pak, inclusief kepie en schoenen, stond hij doorgaans aan het gietijzeren hek met gekruiste, achtenswaardige armen de familie op te wachten. Nog snel, langs de neus weg, een rake

opmerking fezen tegen een voorbijganger en het laatste deel van de dienst kon beginnen: het neerlaten van de kist, of het uitstrooien van de as. In het eerste geval stak het personeel van begrafenisondernemer Platteeuw een handje toe; vier mannen lieten met behulp van twee stevige touwen de kist voorzichtig zakken. Nadien werd de put met de nodige haast dichtgeschept. Al naargelang het gewicht van de overledene werden er moppen getapt. Zware doden waren de klos. Pluimgewichten werden gespaard. Rugklachten gingen gepaard met vloeken en spugen. Lichte arbeid was welgekomen. Nieuwkomers die met Rutger Platteeuw mee moesten, hielden daar vaak nachtmerries aan over. Of kotsen bij een opgraving de inhoud van hun maag naar boven als de geur van rot mensenvlees uit de grond kwam gekropen. Rutger Platteeuw daarentegen lachte zich een breuk. Wie kan er nu niet tegen rot vlees dat al twintig of dertig of vijftig jaar onder de grond ligt te gisten? Hij moest meteen weten wat voor vlees hij in de kuip had. Als dat vlees niet aan zijn eisen voldeed, werd het met de groeten van de dood teruggestuurd. Andere en betere.

Sinds hij grafdelver was geworden had hij een vreemde, onbegrijpelijke fascinatie voor schedels ontwikkeld. Wanneer hij tijdens opgravingen een waardevol exemplaar aantrof – kinderen, baby's, foetussen, eeuwelingen, niks was taboe – stofte hij die met fijne borsteltjes af, stalde ze op planken aan de muur uit. Hij had daar speciaal een kamer voor vrijgemaakt. Als hij op een schedel uitgekeken was, verving hij die ogenblikkelijk. Zijn favoriete schedel was die van Yvo de Creyne, een leeftijdsgenoot die bij hem op school had gezeten.

Achteraan het kerkhof lag een ondergrondse, afgesloten, diepe tank, waar beenderen van doden die het rouwen niet meer waard waren, in verzameld werden. Bovenaan de tank hield een groot deksel de stille verzuchting van het massagraf verborgen. Alleen Rutger Platteeuw had een sleutel; op donkere, stille dagen na sluitingsuur, wanneer hij genoeg had van een stuk, slofte hij met een baseballknuppel naar de tank. Via een smalle poort kon hij ongezien naar het

kerkhof glippen. Dan gooide hij de schedel een metertje boven zijn hoofd op – het maanlicht in de ogen –, trachtte hem vol in het aangezicht te raken. Soms spatte de kop direct uiteen, andere keren zoefde het geheel in een boog door de lucht, heel uitzonderlijk strandde een ongeschonden hersepan in de buurt van de tankopening. Tot hiertoe was hij er nog niet in geslaagd er eentje in te mikken. Na zijn sporen te hebben uitgewist, schoof hij het deksel op zijn plaats.

Hij leefde alleen, de dood was zijn metgezel. Zijn onmisbaar verzetje. Op moedeloze regendagen durfde Rutger Platteeuw zich weleens inbeelden dat hij een kennis de kop insloeg. Nietsvermoedend iemands hersenen inslaan, in het kader van het vertier, dolletjes. Hij zou ze wel weten te vinden, kandidaten genoeg. De moord verdoezelen, dat was een ander paar mouwen.

Op het moment dat Ego Opdorp van plan was zijn huis binnen te gaan, zag hij Rutger Platteeuw nerveus en gejaagd, alsof een wild beest hem op de hielen zat, uit de Buylaers komen. De grafdelver stapte in de richting van het kerkhof. Compleet in zichzelf gekeerd stond er hem iets tegen. Je kon zien dat hij geen tijd te verliezen had. Woest en onbeholpen liep hij door de Bleke Meersstraat. Was er iets in de Buylaers gebeurd? Was het verstandig dat Ego Opdorp hem wilde aanspreken?

Voordat hij besloot achter Rutger Platteeuw aan te gaan, trok Ego Opdorp de deur open, liep naar de drankkast en schonk een Hertenkamp jenever uit, die hij onmiddellijk opdrank. In één teug, flink stoer. Het was inmiddels een gewoonte geworden om na de werkdag iets alcoholisch te nuttigen, een jenever, een pint of een glas wijn. Het maakte weinig uit, als het maar alcohol was. Na de jenever deed hij de deur op slot en ging de straat op.

‘Wat een rotweer was het vandaag, wij waren helemaal doorweekt, Hij was ons niet gunstig gezind, de alomtegenwoordige Heer, Hij heeft ons niet gespaard, maar we hebben het gehaald, we zijn er vanaf, hopelijk morgen beter,’ begon Miloslaw spontaan een gesprek. Otmar trad zijn broer ostentatief knikkend bij. Het was gestopt met regenen,

de straat lag vol plassen.

Terwijl hij verder babbelde, pakte Miloslaw Ego Opdorp bij de schouder vast en begeleidde hem naar binnen. Alsof hij een weigering niet in dank zou afnemen.

Het huis van de Polen was vergelijkbaar met dat van Ego Opdorp; alles opgedeeld in kleine kamers, smal, lang, verwaarloosde muren, een tuin met zicht op de Buylaers. Weinig lichtinval, hoorbare burenen in geval van ruzie. Miloslaw bood hem een stoel aan. Er stond een vitrinekast met foto's en prullaria tegen de muur. Op tafel lag een verfrommeld laken met een oranje bloemenprint. Opgedroogde vlekken van koffie of bier in de stof.

Otmar haalde een fles wodka en drie glazen uit de keukenkast. Miloslaw schonk onmiddellijk in.

Spoedig verloren ze de controle. Miloslaw en Otmar lalden in het Pools tegen elkaar en Ego Opdorp deed alsof hij begreep waarover ze het hadden. Daarna hoorden ze een onheilspellende bonk tegen de voordeur. Een doffe, korte stoot. Miloslaw begaf zich naar voor, loerde door de kier en zag dat de regen met bakken uit de lucht viel.

Wanneer hij naar beneden keek, zag hij de doornatte enveloppe liggen. Hier was iemand aan de deur geweest die zijn ongenoegen had geuit. Op zijn dooie gemakje raapte hij de brief op, wierp zonder op te kijken de deur achter zich dicht, slofte naar de huiskamer. Na de lezing gaf Miloslaw de brief aan Ego Opdorp.

'Er lopen te veel zotten rond die niks beters te doen hebben dan mensen te ambeteren met hun bespottelijke pietluttigheden. Ze moeten gestraft worden, streng gestraft, die stokkengooiers. Achter slot en grendel met dat gespuis, verdomme. Zijn woorden, niet de mijne,' zei Miloslaw verhit.

Het viel Ego Opdorp op dat de brief ondertekend was met R.I.P., de I als verticaal opstaande baseballknuppel. Rutger, baseballknuppel, Platteeuw. Vervolgens stond onder de tekst die Miloslaw zonet in een paar woorden had samengevat in drukletters geschreven: ZORG DAT ZE KRIJGEN WAT ZE VERDIENEN.

Doordat de stemming met de komst van de brief was

omgeslagen, besloot Ego Opdorp naar huis te gaan.

De hevige regen en de felle wind teisterden zijn lichaam op de terugweg. Hij trok de kraag van zijn vest wat hoger en wilde zo snel mogelijk naar bed. Oh, wat had hij er niet voor over om onder de wol te kruipen, zich als een onbezoedelde foetus op te rollen in de baarmoeder van zijn huis. Misschien liep hij daar wel een vrouw tegen het lijf? De vrouw die niet op haar intrede wilde wachten? Misschien lag ze al uitgespreid op de divan, met een spannende outfit aan en losse haren die geurden naar perziken? Misschien lag ze in de kamer ernaast nietsvermoedend te slapen, en hij met een stijve onder de deken die hem 's morgens parten zou spelen? Verdomde ochtendstond. Al dat goud in de mond! Hoe stom kan een mens zijn die niet inziet dat de liefde in zijn eigen bovenkamer zit opgesloten?

Gedragen door de wodka en de Hertenkamp jenever ploeterde hij krampachtig verder. Van het ene mislukte uur in het andere. Hij beseftte dat hij langzaam in een futiele versie van zichzelf aan het veranderen was. Vermoeid liep hij naar binnen. Hij vroeg zich af wat die dekselse Rutger Platteeuw allemaal uitspookte.

Hij had geen keus. De volgende morgen moest hij er weer staan. In strijd met de omgeving en zichzelf en alles wat zich daartussen bewoog, kroop hij onder de wol. Het was rond middernacht, hij telde de uren af die hij nog te goed had. Zeven stuks, het was al erger geweest. Zonder het vakmanschap van de droomkunst onder de knie te hebben vergleed hij in een ondiepe slaap. Verwoed uithalend met een machete baande hij zich een weg door het onmetelijke bos dat zich in zijn brein aan de rand van de waakstand ophield. Het duurde niet lang of hij kwam een tijgerin tegen die bij tussenpozen in een wulpse vrouw veranderde. Uitdagerend grauwend keek ze hem aan. In een met gele blaadjes bezaaide populierkruin klauwde ze haar lichaam schokkerig naar hoger gelegen regionen. Hij wilde haar volgen. Hij bleek de kunst om een stam te bestijgen tot in de puntjes te beheersen. En verdraaid, hij zag zijn huid in een pels veranderen. Het leek wel of het kruinleven geen geheimen meer